

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 568/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť súdnej exekútorky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Ľubicou Blažejovou, Krivánska 6144/4, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Revúca č. k. 6 Er 250/2008-159 zo 6. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2016 doručená sťažnosť súdnej exekútorky [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľka“ alebo „súdna exekútorka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) len uznesením Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“ alebo „exekučný súd“) č. k. 6 Er 250/2008-159 zo 6. júna 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že na základe návrhu právneho predchodcu oprávneného – [REDAKOVANÉ], na vykonanie exekúcie a exekučného titulu – zmenkového platobného rozkazu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 50 Zm 56/2004-Va-26 z 28. októbra 2004 bola sťažovateľka 15. augusta 2005 Okresným súdom Rimavská Sobota poverená vykonaním exekúcie proti povinnému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinný“).

Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2 K 35/2015 z 22. mája 2015 bol na majetok povinného vyhlásený konkurz. Dňa 18. júna 2015 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky na rozhodnutie o trovách exekúcie – priznanie náhrady trov exekúcie z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz (§ 48 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov, ďalej len „zákon o konkurze“, pozn.). Okresný súd napadnutým uznesením nepriznal sťažovateľke trovy exekúcie v sume 1 787,63 €.

3. Sťažovateľka nesúhlasí s výkladom okresného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého uznesenia v tom, že rozhodol o trovách exekúcie podľa právnej úpravy účinnej do 31. augusta 2005 vtedy platného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, a nie súčasnej právnej úpravy, ktorá bola zavedená od 1. januára 2012 na základe zákona č. 348/2011 Z. z., ktorý Exekučný poriadok novelizoval. Na podporu svojho právneho názoru uvádza aj odlišnú judikatúru všeobecných

súdiv [napr. uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 CoE 426/2013 zo 4. decembra 2013 a sp. zn. 2 CoE 554/2012 z 27. marca 2013, Okresného súdu Banská Bystrica 1 Er 755/2006 z 10. februára 2014, Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 13 Er 481/2009 z 10. decembra 2013) a zvlášť poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 104/2008 z 21. augusta 2008, ktorým dovolací súd vyslovil, že „*v prípade zastavenia exekúcie ex lege, je povinnosťou súdu rozhodnúť o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie...*“]. V závere sťažovateľka zdôrazňuje, že okresný súd sa v napadnutom uznesení odchýlil od právnych zásad a právoplatných rozhodnutí v rovnakých veciach tak diametrálne odlišne, že považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, ktoré zároveň má za následok porušenie jej v sťažnosti označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu, toto uznesenie zruší a vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a zároveň mu prizná náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

9. Rozhodovanie o náhrade trov konania je podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nepochybne súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom, podľa názoru ústavného súdu porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05, IV. ÚS 248/08).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, ale postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, a to najmä vtedy keď zistí, že došlo k zásahu do základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

10. Ústavný súd ďalej vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ani preskúmať, či v konaní bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred

6 všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

11. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov tvoriacich súčasť ustálenej judikatúry ústavný súd v rámci predbežného prerokovania posúdil sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uznesením okresného súdu.

12. Podstatu predloženej sťažnosti tvorí námietka sťažovateľky, že okresný súd nesprávnou interpretáciou relevantných ustanovení Exekučného poriadku dospel k ústavne nekonformnému záveru o tom, že jej v predmetnom exekučnom konaní neprináleží náhrada trov exekučného konania.

13. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že sťažovateľke (súdnej exekútorke) náhradu trov exekúcie nepriznal. Vydaniu napadnutého uznesenia predchádzalo zastavenie exekúcie „ex lege“ z dôvodu vyhláseného konkurzu na majetok povinného. Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že okresný súd nepostupoval pri

rozhodovaní podľa novelizovaného znenia § 203 ods. 3 Exekučného poriadku (zákonom č. 348/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o konkurze účinným od 1. januára 2012), ktorý upravil rozhodovanie o trovách exekúcie po vyhlásení konkurzu na povinného, pričom táto novela neobsahuje intertemporálne ustanovenia.

14. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza:

„Podľa § 48 Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len ZKR), na majetok podliehajúci konkurzu nemožno počas konkurzu začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa vyhlásením konkurzu zastavujú. Ak v konaní o výkon rozhodnutia alebo v exekučnom konaní už došlo k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu, avšak výťažok ešte nebol vyplatený oprávnenému, výťažok sa stáva súčasťou príslušnej podstaty a trovy konania sú pohľadávkou proti príslušnej podstate; ak je oprávneným veriteľ zabezpečenej pohľadávky, výťažok sa vyplatí veriteľovi zabezpečenej pohľadávky do výšky jeho zabezpečenej pohľadávky, ako keby konkurz nebol vyhlásený.

Nakoľko bol na majetok povinného vyhlásený konkurz, predmetná exekúcia sa v zmysle § 48 ZKR zastavila zo zákona (ex lege).

Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení (ďalej len Exekučný poriadok), konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

V danom prípade sa exekúcia začala dňa 01.07.2005, preto súd rozhodoval o trovách exekúcie podľa Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005 (ďalej len Exekučný poriadok).

Podľa § 196 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času.

Podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku, náklady podľa § 196 uhrádza povinný.

Podľa § 200 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

Podľa § 203 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený.“

Ďalej okresný súd k novele Exekučného poriadku zákonom č. 348/2011 Z. z. uvádza, že *„s účinnosťou od 01.01.2012 došlo o. i. k doplneniu § 203 o odsek 3 tak, že pokiaľ sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, nevyhnutné trovy exekúcie znáša oprávnený a súd bez zbytočného odkladu na návrh exekútora rozhodne o ich výške.*

Súd má za to, že v prípade exekúcií začatých do 31.08.2005 nemožno toto ustanovenie aplikovať, ako to tvrdí súdna exekútorka. Vyplýva to z citovaného prechodného ustanovenia Exekučného poriadku (§ 238 EP), podľa ktorého sa v prípade takýchto exekúcií rozhoduje podľa doterajších predpisov.

Podľa Exekučného poriadku v znení do 31.08.2005 v zásade trovy exekúcie znáša povinný, pričom výnimkou je aplikácia ustanovenia § 203 ods. 1 a 2 EP, kedy znáša trovy oprávnený a to v prípade, ak zaviniel zastavenie exekúcie, alebo ak exekúcia bola zastavená pre nemajetnosť povinného. Žiaden z týchto prípadov v danej veci nenastal, exekúcia nebola zastavená pre nemajetnosť povinného ani zo zavinenia oprávneného. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 2K/35/2015-14 zo dňa 22.05.2015 bol na majetok povinného vyhlásený konkurz, čím došlo zo zákona k zastaveniu exekúcie. Oprávnený žiadnym spôsobom procesne nezavinil situáciu, na základe ktorej došlo k zastaveniu exekúcie. Nakoľko neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi konaním oprávneného a vyhlásením konkurzu na majetok povinného. Exekúcia nebola ani zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku. Oprávneného preto nemožno na základe žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005 zaviazať na úhradu trov exekúcie.“

Podľa okresného súdu si súdna exekútorka *„mala trovy exekúcie ako konkurznú pohľadávku prihlásiť do konkurzu. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. II. ÚS 432/2008-16 zo dňa 16.12.2008 uvádza, že exekútor má vždy právo na náhradu*

skutočných výdavkov, ktoré mu vznikli s výkonom exekučnej činnosti, a odmenu za úkony, ktoré už vykonal, teda trovy, ktoré mu už výkonom exekučnej činnosti vznikli. Nič na tom nemení ani zastavenie exekučného konania v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok osoby, proti ktorej sa exekúcia vedie. Keďže v zásade platí, že trovy exekučného konania znáša povinný, exekútorovi vzniká proti povinnému pohľadávka. Vyhlásením konkurzu už exekútor nemá možnosť si pohľadávku uspokojiť v exekučnom konaní podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku. Jeho pohľadávka nadobúda charakter pohľadávky konkurznej, ktorú musí exekútor prihlásiť do konkurzu.“.

15. Ústavný súd k citovanému uvádza, že exekučný súd si pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie musel najprv ujasniť, ktorú právnu úpravu použije, pretože predmetné exekučné konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 348/2011 Z. z. (účinného od 1. januára 2012), ktorý upravil rozhodovanie o trovách exekúcie po vyhlásení konkurzu na povinného, pričom tento zákon neupravil prechodné ustanovenia k tejto otázke. I keď zákonodarca nedal odpoveď na túto otázku formou intertemporálneho ustanovenia, exekučný súd bol toho názoru, že vzhľadom na to, že exekučné konanie začalo pred 1. septembrom 2005, je potrebné použiť právnu úpravu platnú do 31. augusta 2005.

Hoci pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie ide o rozhodovanie procesného práva, ktoré má však materiálnu povahu, práve tento charakter tohto práva pri absencii prechodného ustanovenia znemožnil okresnému súdu použitie všeobecnej intertemporálnej procesnej zásady, podľa ktorej sa nové procesné predpisy uplatnia aj na konania, ktoré boli začaté pred prijatím novelizovaných znení procesných predpisov.

Pretože otázku náhrady trov exekúcie po vyhlásení konkurzu neriešil ani zákon o konkurze, ani Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. augusta 2005, podľa ktorého okresný súd rozhodoval (t. j. Exekučný poriadok v znení účinnom v čase začatia exekučného konania), na základe analógie procesného práva postupoval podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku a rozhodol o tom, kto a v akej výške nahradí trovy exekúcie (analogicky ako v prípade zastavenia exekúcie rozhodnutím súdu).

16. Odôvodnenie napadnutého uznesenia predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočný základ na jeho výrok, lebo okresný súd vysvetlil, prečo súdnej exekútorke trovy exekúcie nepriznal. Tvrdenia sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré skončilo pre ňu nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením jeho základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru a následne ani s porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a ani práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

17. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie okresného súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku.

18. K argumentácii sťažovateľky, že okresný súd rozhodol inak, ako v obdobných veciach rozhodujú iné všeobecné súdy, považuje ústavný súd za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01). Preto, ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno z takéhoto ich postupu mechanicky vyvodzovať porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a princíp minimalizácie zásahov do činnosti všeobecných súdov, ktorý štandardne uplatňuje vo svojej judikatúre do takéhoto (vo všeobecnosti nežiaduceho) stavu, vstupuje len vo výnimočných prípadoch. Vo veci sťažovateľky ústavná akceptovateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu vylučuje, aby ústavný súd uplatnil výnimku zo svojho štandardného prístupu k preskúmvaniu právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov.

19. Navyše, ústavný súd dodáva, že z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 104/2008 z 21. augusta 2008, na ktoré sťažovateľka primárne poukazuje vo svojej sťažnosti, vyplýva, že v tomto konkrétnom prípade príslušný exekučný súd zamietol žiadosť inej súdnej exekútorke, ktorá sa domáhala, aby bolo rozhodnuté o trovách exekúcie. Vychádzal pri tom z tohto, že v zmysle § 200 ods. 2 Exekučného poriadku súd rozhoduje o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie len vtedy, ak súčasne rozhoduje o jej zastavení. V danom prípade ale došlo podľa súdu k zastaveniu exekúcie priamo zo zákona, a nie rozhodnutím súdu. Pritom oprávneného mohol príslušný exekučný súd zaviazat' na úhradu trov exekúcie, len ak zastavenie exekúcie procesne zaviniť alebo ak bola exekúcia zastavená z dôvodu nemajetnosti povinného. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvého stupňa v tejto veci k záveru, že nemôže vyhovieť žiadosti tejto súdnej exekútorke a rozhodnúť o trovách exekúcie (podľa jeho názoru mala súdna exekútorka prihlásiť svoju pohľadávku na úhradu trov exekúcie do konkurzu). Odvolacím súdom bolo toto rozhodnutie príslušného exekučného súdu potvrdené. Potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu napadla v tejto veci poverená súdna exekútorka dovolaním, v ktorom uviedla, že odvolací súd jej v konaní odňal možnosť pred konať súdom [§ 237 písm. f) OSP], lebo bez zákonného podkladu sa odmietol zaoberať meritom jej žiadosti. Rozsudkom najvyššieho súdu, na ktoré upriamuje sťažovateľka pozornosť ústavného súdu, bolo zrušené ako rozhodnutie prvostupňového súdu, tak aj odvolacieho súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Dovolací súd k záveru, že návrh súdnej exekútorke, ktorým sa po zastavení exekučného konania podľa § 48 zákona o konkurze domáhala vydania rozhodnutia súdu o trovách exekúcie, zodpovedal analogickému použitiu § 200 ods. 2 Exekučného poriadku. Tým, že sa súd prvého stupňa odmietol vecne zaoberať jej návrhom (odmietol rozhodnúť o trovách konania – či už o ich priznaní alebo nepriznaní), odňal jej možnosť pred súdom konať [§ 237 písm. f) OSP]. Rovnakou procesnou vadou zaťažil konanie tiež odvolací súd, ktorý túto vadu súdu prvého stupňa nepostrehol a stotožnil sa s jeho procesným postupom.

Z uvedeného vyplýva, že v tejto konkrétnej veci sa všeobecný súd celkom odmietol zaoberať žiadosťou súdnej exekútorke o náhradu trov exekučného konania, teda úplne absentoval výrok všeobecného súdu, ktorým by rozhodol o priznaní alebo nepriznaní trov exekúcie, na rozdiel o prípade sťažovateľky, keď všeobecné súdy neodmietli zaoberať sa jej návrhom na rozhodnutie o trovách exekúcie a tieto jej nepriznali.

20. Vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť ako celok (teda aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu) odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

22. Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016